

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1407/2013

z dnia 18 grudnia 2013 r.

w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis*

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa ⁽¹⁾,po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Jeżeli finansowanie przez państwo spełnia kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, stanowi pomoc państwa i zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu powinno zostać zgłoszone do Komisji. Jednakże na podstawie art. 109 Traktatu Rada może określić kategorie pomocy, które są zwolnione z wymogu zgłoszenia. Zgodnie z art. 108 ust. 4 Traktatu Komisja może przyjąć rozporządzenia dotyczące takich kategorii pomocy państwa. Rozporządzeniem (WE) nr 994/98 Rada postanowiła, zgodnie z art. 109 Traktatu, że pomoc *de minimis* może stanowić jedną z takich kategorii. Na tej podstawie uznaje się, że pomoc *de minimis*, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia.

(2) Komisja w licznych decyzjach wyjaśniała pojęcie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Komisja określiła również kierunki swoich działań w odniesieniu do pułapu *de minimis*, poniżej którego można uznać, że

art. 107 ust. 1 nie ma zastosowania, najpierw w zawiadomieniu w sprawie stosowania zasady *de minimis* do pomocy państwa ⁽³⁾, a następnie w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 69/2001 ⁽⁴⁾ i (WE) nr 1998/2006 ⁽⁵⁾. W świetle doświadczenia zdobytego podczas stosowania rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 należy dokonać przeglądu niektórych warunków określonych w tym rozporządzeniu oraz zastąpić je nowym.

(3) Pułap pomocy *de minimis*, którą jedno przedsiębiorstwo może otrzymywać przez okres trzech lat od jednego państwa członkowskiego, należy utrzymać na wysokości 200 000 EUR. Pułap ten wciąż jest niezbędny w celu zapewnienia, by każdy środek wchodzący w zakres niniejszego rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrozący jej zakłóceniem.

(4) Do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania ⁽⁶⁾. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że wszystkie podmioty, które są kontrolowane (prawnie lub *de facto*) przez ten sam podmiot, należy traktować jako jedno przedsiębiorstwo ⁽⁷⁾. Aby zagwarantować pewność prawa i

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 229 z 8.8.2013, s. 1.

⁽³⁾ Zawiadomienie Komisji w sprawie zasady *de minimis* w odniesieniu do pomocy państwa (Dz.U. C 68 z 6.3.1996, s. 9).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 30).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5).

⁽⁶⁾ Wyrok z 2006 r. w sprawie C-222/04 Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA et al., Zb.Orz. s. I-289.

⁽⁷⁾ Wyrok z 2002 r. w sprawie C-382/99 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. s. I-5163.

ograniczyć obciążenia administracyjne, niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wyczerpujący wykaz jasnych kryteriów określających, w jakich okolicznościach co najmniej dwie jednostki gospodarcze z tego samego państwa członkowskiego należy uznać za jedno przedsiębiorstwo. Spośród utrwalonych kryteriów służących określeniu „powiązanych jednostek gospodarczych” w definicji małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), określonej w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁽¹⁾ i w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 800/2008⁽²⁾, Komisja wybrała te kryteria, które są właściwe do celów niniejszego rozporządzenia. Kryteria te są już znane organom publicznym i powinny znaleźć zastosowanie, z uwagi na zakres niniejszego rozporządzenia, zarówno w odniesieniu do MŚP, jak i dużych przedsiębiorstw. Kryteria te powinny zapewnić uznanie grupy powiązanych jednostek gospodarczych za jedno przedsiębiorstwo do celów stosowania zasady *de minimis*, natomiast jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane wyłącznie dlatego, że każda z nich jest bezpośrednio związana z danym organem publicznym lub danymi organami publicznymi, nie będą traktowane jako wzajemnie powiązane. Uwzględnia się tym samym szczególną sytuację jednostek gospodarczych, które są kontrolowane przez ten sam organ publiczny lub te same organy publiczne, ale które mogą posiadać niezależne uprawnienia decyzyjne.

- (5) Aby uwzględnić niewielki rozmiar, jakim przeciętnie charakteryzują się przedsiębiorstwa działające w sektorze transportu drogowego towarów, w odniesieniu do przedsiębiorstw prowadzących działalność zarobkową w zakresie transportu drogowego towarów należy utrzymać pułap w wysokości 100 000 EUR. Świadczenia usług zintegrowanych, w których sam transport jest tylko jednym z elementów usługi, np. usług przeprowadzkowych, pocztowych lub kurierskich albo usług obejmujących zbieranie i przetwarzanie odpadów, nie należy uznawać za usługi transportowe. W związku z nadwyżką mocy przewozowych w sektorze transportu drogowego towarów oraz z uwagi na cele polityki transportowej w zakresie natężenia ruchu i transportu towarowego, z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy wykluczyć pomoc na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego towarów przez przedsiębiorstwa prowadzące działalność zarobkową w zakresie transportu drogowego towarów. Z uwagi na rozwój sektora drogowego transportu pasażerskiego nie należy już stosować obniżonego pułapu w odniesieniu do tego sektora.
- (6) Ze względu na specjalne zasady stosowane w sektorach produkcji podstawowej produktów rolnych, rybołówstwa i akwakultury oraz ze względu na ryzyko, że kwoty pomocy niższe od pułapów określonych w niniejszym rozporządzeniu mogą spełniać kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do tych sektorów.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3).

- (7) Biorąc pod uwagę podobieństwa między przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Za przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu nie można w tym względzie uznać czynności wykonywanych w gospodarstwach jako niezbędny element przygotowania produktu do pierwszej sprzedaży, takich jak zbiór, koszenie czy młócka zbóż, pakowanie jaj, ani też pierwszej sprzedaży na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetworstwem.
- (8) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że z dniem przyjęcia przez Unię aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymać się od wszelkich działań mogących zaszkodzić takiej organizacji lub wprowadzających od niej wyjątki⁽³⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy, której kwotę ustalono na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych do obrotu. Nie powinno też mieć zastosowania do wsparcia, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami podstawowymi.
- (9) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy wywozowej ani pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z produktów krajowych w stosunku do produktów przywożonych. Nie powinno mieć ono zwłaszcza zastosowania do pomocy na tworzenie i prowadzenie sieci dystrybucyjnej w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich. Pomoc na pokrycie kosztów uczestnictwa w targach handlowych bądź kosztów badań lub usług doradczych potrzebnych do wprowadzenia nowego lub już istniejącego produktu na nowy rynek w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim zwykle nie stanowi pomocy wywozowej.
- (10) Okres trzech lat brany pod uwagę do celów niniejszego rozporządzenia należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy *de minimis* należy uwzględnić całkowitą kwotę pomocy *de minimis* przyznaną w ciągu danego roku podatkowego oraz dwóch poprzedzających lat podatkowych.
- (11) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia a także w innych sektorach lub obszarach działalności, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do działalności w tych innych sektorach lub obszarach działalności, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w wyłączonych sektorach nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis*. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie w przypadku przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w sektorach, w których stosuje się niższe pułapy *de minimis*. Jeżeli nie ma możliwości zagwarantowania, że działalność w sektorach, w

⁽³⁾ Wyrok z 2002 r. w sprawie C-456/00 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-11949.

odniesieniu do których stosuje się niższe pułapy *de minimis*, jest objęta pomocą *de minimis* tylko do wysokości tych obniżonych pułapów, niższe pułapy należy stosować do całej działalności przedsiębiorstwa.

- (12) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy uniemożliwiające obejście maksymalnych poziomów intensywności pomocy określonych w szczegółowych rozporządzeniach lub decyzjach Komisji. Należy również ustanowić jasne i łatwe do zastosowania zasady dotyczące kumulacji.
- (13) W niniejszym rozporządzeniu nie wyklucza się sytuacji, w której środka można nie uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu na podstawie innych przesłanek niż te wymienione w niniejszym rozporządzeniu, na przykład gdy środek spełnia warunki testu prywatnego inwestora lub nie wiąże się z przekazaniem zasobów państwowych. W szczególności finansowanie unijne zarządzane centralnie przez Komisję, które nie jest bezpośrednio ani pośrednio kontrolowane przez państwo członkowskie, nie stanowi pomocy państwa i nie powinno być uwzględniane przy określaniu, czy przestrzegano odpowiedniego pułapu.
- (14) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno się stosować jedynie do pomocy *de minimis*, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”). Takiego dokładnego obliczenia można przykładowo dokonać w odniesieniu do dotacji, dopłat do oprocentowania, ograniczonych zwolnień podatkowych lub innych instrumentów, które przewidują pewien maksymalny poziom, gwarantujący nieprzekroczenie odpowiedniego pułapu. Określenie maksymalnego poziomu oznacza, że tak długo, jak dokładna kwota pomocy jest nieznana lub jeszcze nieznana, państwo członkowskie musi przyjąć, że kwota ta jest równa maksymalnemu poziomowi, aby zagwarantować, że połączenie kilku środków pomocy nie przekroczy pułapu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, oraz zastosować zasady dotyczące kumulacji pomocy.
- (15) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu *de minimis* wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić obliczenia, kwota pomocy przyznanej w innej formie niż dotacje pieniężne powinna zostać przeliczona na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji brutto dla przejrzystych rodzajów pomocy innych niż dotacje oraz pomocy wypłacanej w kilku ratach należy stosować rynkowe stopy procentowe obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie reguł pomocy państwa, stopami rynkowymi stosowanymi do celów niniejszego rozporządzenia powinny być stopy referencyjne, określone w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6).

- (16) Pomoc w formie pożyczek, w tym pomoc *de minimis* na finansowanie ryzyka przyjmującą postać pożyczek, należy uznać za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy. W celu uproszczenia oceny niewielkich pożyczek udzielanych na krótki okres w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki, jak i czas jej trwania. Z doświadczenia Komisji wynika, że pożyczki objęte zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki i nieprzekraczające 1 000 000 EUR w okresie pięciu lat albo 500 000 EUR w okresie dziesięciu lat można uznać za posiadające ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu *de minimis*. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwu, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw..
- (17) Pomocy w formie dokapitalizowania nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że całkowita wartość dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*. Pomocy w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych, o której mowa w wytycznych dotyczących finansowania ryzyka⁽²⁾, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany w ramach środka nie przekracza pułapu *de minimis*.
- (18) Pomoc w formie gwarancji, w tym pomoc *de minimis* na finansowanie ryzyka przyjmującą postać gwarancji, należy uznać za przejrzystą, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie „bezpiecznych stawek” określonych w zawiadomieniu Komisji dotyczącym danej kategorii przedsiębiorstw⁽³⁾. W celu uproszczenia oceny gwarancji udzielanych na krótki okres i zabezpieczających do 80 % stosunkowo niewielkich pożyczek w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki bazowej, jak i czas trwania gwarancji. Reguły tej nie należy stosować w odniesieniu do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, np. gwarancji na transakcje kapitałowe. Jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 1 500 000 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza pięciu lat, gwarancję można uznać za posiadającą ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu *de minimis*. To samo podejście stosuje się, jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 750 000 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza dziesięciu lat. Ponadto państwa członkowskie mogą skorzystać z metody obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji, która to metoda została zgłoszona Komisji na

⁽²⁾ Wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach (Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2).

⁽³⁾ Na przykład obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. C 155 z 20.6.2008, s. 10).

podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i która została zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; rozwiązanie takie możliwe jest pod warunkiem że zatwierdzona metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwom, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw.

(19) Jeżeli program pomocy *de minimis* jest wdrażany przez pośredników finansowych, należy zagwarantować, że nie otrzymują oni żadnej pomocy państwa. Można to zrobić np. poprzez wprowadzenie wymogu, by pośrednicy finansowi korzystający z gwarancji państwa płacili stawki odpowiadające stawkom rynkowym lub by w całości przenosili wszelką korzyść na beneficjentów końcowych, lub poprzez przestrzeganie pułapu *de minimis* i innych warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu również na poziomie pośredników.

(20) Po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten – niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, dokapitalizowaniem ani środkiem finansowania ryzyka przyjmującym postać inwestycji kapitałowej lub quasi-kapitałowej – prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości mniejszej niż wysokość pułapu *de minimis*, przez co mógłby zostać objęty przepisami niniejszego rozporządzenia.

(21) Komisja jest zobowiązana do dopilnowania, by przestrzegano reguł pomocy państwa; zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny ułatwiać wypełnianie tego zadania poprzez ustanowienie niezbędnych mechanizmów gwarantujących, że całkowita kwota pomocy przyznanej zgodnie z zasadą *de minimis* jednemu przedsiębiorstwu nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu. W tym celu, przyznając pomoc *de minimis*, państwo członkowskie powinno informować zainteresowane przedsiębiorstwa o kwocie przyznanej pomocy *de minimis*, o tym, że ma ona charakter *de minimis*, oraz wyraźnie odesłać do niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do monitorowania udzielonej pomocy, aby zapewnić nieprzekraczanie odpowiednich pułapów oraz przestrzeganie reguł dotyczących kumulacji. Aby wywiązać się z tego obowiązku, zainteresowane państwo członkowskie powinno przed przyznaniem takiej pomocy uzyskać od przedsiębiorstwa oświadczenie o wszelkiej innej pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem lub innymi rozporządzeniami w sprawie *de minimis*, otrzymanej w danym roku podatkowym oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość ustanowienia centralnego rejestru obejmującego pełne informacje dotyczące

przyznanej pomocy *de minimis* i weryfikowania, czy udzielenie nowej pomocy nie powoduje przekroczenia odpowiedniego pułapu.

(22) Przed przyznaniem wszelkiej nowej pomocy *de minimis* państwa członkowskie powinny dokładnie przeanalizować, czy w wyniku przyznania nowej pomocy *de minimis* pułap *de minimis* nie zostanie w danym państwie członkowskim przekroczony oraz czy spełniono inne warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

(23) Uwzględniając doświadczenie Komisji, a w szczególności konieczność systematycznego dokonywania przeglądu jej polityki w zakresie pomocy państwa, właściwe jest ograniczenie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Na wypadek gdyby niniejsze rozporządzenie wygasło i nie zostało przedłużone, państwa członkowskie powinny dysponować sześciomiesięcznym okresem dostosowawczym w odniesieniu do pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom we wszystkich sektorach, z wyjątkiem:

- a) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury, objętym rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 ⁽¹⁾;
- b) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom zajmującym się produkcją podstawową produktów rolnych;
- c) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w sektorze przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych w następujących przypadkach:
 - (i) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów nabytych od producentów podstawowych lub wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorstwa objęte pomocą;
 - (ii) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu przekazania jej w części lub w całości producentom podstawowym;
- d) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
- e) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22).

2. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w sektorach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) lub c), a także działalność w jednym lub większej liczbie sektorów lub w innych obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia nie odnosiła korzyści z pomocy *de minimis* przyznanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „produkty rolne” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 104/2000;
- b) „przetwarzanie produktów rolnych” oznacza czynności wykonywane na produkcie rolnym, w wyniku których powstaje produkt będący również produktem rolnym, z wyjątkiem czynności wykonywanych w gospodarstwach, niezbędnych do przygotowania produktów zwierzęcych lub roślinnych do pierwszej sprzedaży;
- c) „wprowadzanie do obrotu produktów rolnych” oznacza posiadanie lub wystawianie produktu w celu sprzedaży, oferowanie go na sprzedaż, dostawę lub każdy inny sposób wprowadzania produktu na rynek, z wyjątkiem jego pierwszej sprzedaży przez producenta podstawowego na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem i czynności przygotowujących produkt do pierwszej sprzedaży; sprzedaż produktu przez producenta podstawowego konsumentowi końcowemu uznaje się za wprowadzanie do obrotu, jeśli następuje w odpowiednio wydzielonym do tego celu miejscu.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „jedno przedsiębiorstwo” obejmuje wszystkie jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane co najmniej jednym z następujących stosunków:

- a) jedna jednostka gospodarcza posiada w drugiej jednostce gospodarczej większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków;
- b) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wyznaczyć lub odwołać większość członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego innej jednostki gospodarczej;
- c) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wywierać dominujący wpływ na inną jednostkę gospodarczą zgodnie z umową zawartą z tą jednostką lub postanowieniami w jej akcie założycielskim lub umowie spółki;
- d) jedna jednostka gospodarcza, która jest akcjonariuszem lub wspólnikiem w innej jednostce gospodarczej lub jej członkiem, samodzielnie kontroluje, zgodnie z porozumieniem z innymi akcjonariuszami, wspólnikami lub członkami tej

jednostki, większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków tej jednostki.

Jednostki gospodarcze pozostające w jakimkolwiek ze stosunków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–d), za pośrednictwem jednej innej jednostki gospodarczej lub kilku innych jednostek gospodarczych również są uznawane za jedno przedsiębiorstwo.

Artykuł 3

Pomoc *de minimis*

1. Uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego są zwolnione z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 Traktatu, jeżeli spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

2. Całkowita kwota pomocy *de minimis* przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu nie może przekroczyć 200 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

Całkowita kwota pomocy *de minimis* przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność zarobkową w zakresie drogowego transportu towarów nie może przekroczyć 100 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych. Pomoc *de minimis* nie może zostać wykorzystana na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego towarów.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność zarobkową w zakresie drogowego transportu towarów a także inną działalność, w odniesieniu do której stosuje się pułap wynoszący 200 000 EUR, to w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa stosuje się pułap wynoszący 200 000 EUR, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by korzyść dotycząca działalności w zakresie drogowego transportu towarów nie przekraczała 100 000 EUR oraz by pomoc *de minimis* nie była wykorzystywana na nabycie pojazdów przeznaczonych do transportu drogowego towarów.

4. Pomoc *de minimis* uznaje się za przyznaną w dniu, w którym przedsiębiorstwo uzyskuje prawo otrzymania takiej pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym, niezależnie od terminu wypłacenia pomocy *de minimis* temu przedsiębiorstwu.

5. Pułapy określone w ust. 2 stosuje się bez względu na formę i cel pomocy *de minimis*, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana przez państwo członkowskie jest w całości lub częściowo finansowana z zasobów Unii. Okres trzech lat podatkowych ustala się przez odniesienie do lat obrotowych stosowanych przez przedsiębiorstwo w danym państwie członkowskim.

6. Do celów stosowania pułapów określonych w ust. 2 pomoc wyraża się jako dotację pieniężną. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy stanowi ekwiwalent dotacji brutto pomocy.

Pomoc wypłacana w kilku ratach jest dyskontowana do wartości w momencie przyznania pomocy. Stopą procentową stosowaną do dyskontowania jest stopa dyskontowa mająca zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

7. Jeżeli z powodu udzielenia nowej pomocy *de minimis* odpowiednie pułapy określone w ust. 2 zostałyby przekroczone, nowa pomoc nie może być objęta przepisami niniejszego rozporządzenia.

8. W przypadku połączenia lub przejęcia przedsiębiorstw, w celu ustalenia, czy nowa pomoc *de minimis* dla nowego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa przejmującego nie przekracza odpowiedniego pułapu, uwzględnia się wszelką wcześniejszą pomoc *de minimis* przyznaną któremukolwiek z łączących się przedsiębiorstw. Pomoc *de minimis* przyznana zgodnie z prawem przed połączeniem lub przejęciem pozostaje zgodna z prawem.

9. Jeżeli przedsiębiorstwo podzieli się na co najmniej dwa osobne przedsiębiorstwa, pomoc *de minimis* przyznaną przed podziałem przydziela się przedsiębiorstwu, które z niej skorzystało, co oznacza zasadniczo przedsiębiorstwo, które przejmuje działalność, w odniesieniu do której pomoc *de minimis* została wykorzystana. Jeżeli taki przydział jest niemożliwy, pomoc *de minimis* przydziela się proporcjonalnie na podstawie wartości księgowej kapitału podstawowego nowych przedsiębiorstw zgodnie ze stanem na dzień wejścia podziału w życie.

Artykuł 4

Obliczanie ekwiwalentu dotacji brutto

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”).

2. Pomoc w formie dotacji lub dopłat do oprocentowania uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*.

3. Pomoc w formie pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli:

a) beneficjent nie jest przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) pożyczka jest objęta zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki oraz wynosi 1 000 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 500 000 EUR) w okresie pięciu lat, albo 500 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 250 000 EUR) w okresie dziesięciu lat; jeżeli kwota pożyczki jest niższa niż te kwoty lub udzielono jej na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto pożyczki oblicza się jako odpowiedni odsetek odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie stopy referencyjnej mającej zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

4. Pomoc w formie dokapitalizowania uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, tylko jeżeli całkowita kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*.

5. Pomoc w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych jest uznawana za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli kapitał dostarczany jednemu przedsiębiorstwu nie przekracza pułapu *de minimis*.

6. Pomoc w formie gwarancji uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, jeżeli:

a) beneficjent nie jest przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) gwarancja nie przekracza 80 % wartości pożyczki bazowej oraz gwarantowana kwota wynosi 1 500 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 750 000 EUR) i czas trwania gwarancji wynosi pięć lat, albo gwarantowana kwota wynosi 750 000 EUR (lub, w przypadku przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym towarów, 375 000 EUR) i czas trwania gwarancji wynosi dziesięć lat; jeżeli gwarantowana kwota jest niższa niż te kwoty lub gwarancji udzielono na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto gwarancji oblicza się jako odpowiedni odsetek odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie „bezpiecznych stawek” określonych w zawiadomieniu Komisji; lub

d) przed jej wdrożeniem,

(i) metoda wykorzystana do obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zgłoszona Komisji na podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; oraz

(ii) ta metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

7. Pomoc w formie innych instrumentów uznaje się prężystą pomoc *de minimis*, jeżeli instrument określa poziom maksymalny, tak aby nie przekroczono odpowiedniego pułapu.

Artykuł 5

Kumulacja

1. Pomoc *de minimis* przyznana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można łączyć z pomocą *de minimis* przyznana zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 360/2012⁽¹⁾ do pułapu określonego w tym rozporządzeniu. Można ją łączyć z pomocą *de minimis* przyznana zgodnie z innymi rozporządzeniami o pomocy *de minimis* do odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Pomocy *de minimis* nie można łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych lub z pomocą państwa dla tego samego środka finansowania ryzyka, w przypadku gdyby taka kumulacja miała przekroczyć odpowiedni maksymalny poziom intensywności pomocy lub kwotę pomocy ustaloną pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu w sprawie wyłączeń grupowych lub w decyzji Komisji. Pomoc *de minimis*, której nie przyznano w odniesieniu do konkretnych kosztów kwalifikowalnych lub której nie można przypisać do takich kosztów, można łączyć z inną pomocą państwa przyznana zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wyłączeń grupowych lub zgodnie z decyzją przyjętą przez Komisję.

Artykuł 6

Monitorowanie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać przedsiębiorstwu pomoc *de minimis* zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pisemnie powiadamia to przedsiębiorstwo o przewidywanej kwocie pomocy (wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto) oraz o jej charakterze *de minimis*, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, podając jego tytuł oraz odniesienie do jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli pomoc *de minimis* przyznaje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem różnym przedsiębiorstwom na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, zainteresowane państwo członkowskie może wypełnić ten obowiązek, informując te przedsiębiorstwa o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach tego programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy nie przekroczono odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2. Przed przyznaniem pomocy państwo członkowskie uzyskuje także od zainteresowanego przedsiębiorstwa oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy *de minimis*, w odniesieniu do której stosuje się niniejsze rozporządzenie lub inne rozporządzenia o pomocy *de minimis*, otrzymanej w czasie dwóch poprzednich lat podatkowych oraz bieżącego roku podatkowego.

2. Jeżeli państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy *de minimis* zawierający pełne informacje dotyczące

wszelkiej pomocy *de minimis* przyznanej przez wszelkie organy w danym państwie członkowskim, ust. 1 przestaje się stosować z dniem, w którym informacje zawarte w rejestrze obejmują okres trzech lat podatkowych.

3. Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc *de minimis* zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dopiero po upewnieniu się, że nie podniesie ona całkowitej kwoty pomocy *de minimis* przyznanej danemu przedsiębiorstwu do poziomu przekraczającego odpowiedni pułap określony w art. 3 ust. 2 oraz że wszystkie warunki określone w niniejszym rozporządzeniu są przestrzegane.

4. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Informacje te obejmują wszelkie dane konieczne do wykazania, że warunki niniejszego rozporządzenia zostały spełnione. Dane dotyczące indywidualnej pomocy *de minimis* przechowywane przez 10 lat podatkowych od daty przyznania pomocy. Dane dotyczące programu pomocy *de minimis* przechowywane przez 10 lat podatkowych od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu.

5. Dane państwo członkowskie przekazuje Komisji, na pisemny wniosek, w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu określonego we wniosku, wszelkie informacje, jakie Komisja uzna za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone całkowite kwoty pomocy *de minimis* otrzymanej przez przedsiębiorstwo w rozumieniu niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń dotyczących pomocy *de minimis*.

Artykuł 7

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie, jeżeli pomoc spełnia wszystkie warunki określone niniejszym rozporządzeniem. Pomoc, która nie spełnia tych warunków, będzie oceniana przez Komisję zgodnie z odpowiednimi ramami, wytycznymi, komunikatami oraz zawiadomieniami.

2. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 69/2001 przyznana w dniach od 2 lutego 2001 r. do 30 czerwca 2007 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

3. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc *de minimis* spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 przyznana w dniach od 1 stycznia 2007 r. do 30 czerwca 2014 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

4. Po upływie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia wszelkie programy pomocy *de minimis* spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu pozostają objęte niniejszym rozporządzeniem przez kolejne sześć miesięcy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 114 z 26.4.2012, s. 8).

*Artykuł 8***Wejście w życie i okres stosowania**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący
